

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 68.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392433408/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Jo — for leger jeg med de nye Drengene og glemmer dem —»

«Hvad så?»

«Så er de først helt døde — og så har de aldrig levet.»

«Nej, Tue, du skal i Skole, og det snarest mulig.»

— — — — —
Han skulde i Skole — for at finde nye Venner i Steden for de døde? hvorfor skulde han have nye Venner? Havde Alf og Anton levet, vilde alle have sagt, at han skulde blive ved at holde af dem — nu de var døde, hed det på én Gang, at han måtte finde andre at elske — Hvor kunde det dog være? Skulde han da virkelig holde op med at elske dem, fordi de ikke mere kunde lege med ham? det var jo ikke deres Skyld, de vilde jo gerne være bleven ved med at leve. Hvor frygteligt, de skulde glemmes, fordi de var døde!

Nej, nu gjaldt det at ruste sig, nu selv Fader og Moder sammensvor sig med det Onde imod ham — nu måtte han se at klare sig selv — og han skulde nok gøre det — de skulde få at se, at han var trofast og stærk. Alf og Anton kunde være ganske rolige, han vilde ikke glemme dem, aldrig glemme dem for de nye Drengene.

De nye Drengene — Tue blev trang om Hjærtet ved Tanken på dem — hvad var det dog, der ventede ham? han skulde ud blandt lutter fremmede, han aldrig før havde set — og tilmed Drengene — havde det endda været Voxne eller Piger — men Drengene! Alt, hvad Tue anede af vildt og hårdhændet i Livet dér ude bag Hjemmets Ruder, syntes ham at stamme fra Drengene. Og i deres Vold skulde han være givet hele Formiddagen — hvad kunde de ikke finde på at gøre ved ham, når de så, han ikke vilde elske dem og ikke lege med dem? hvor kunde Moder dog

udsætte ham for sådant noget? O, han følte det -- al
Lykke i dette Liv vilde være forbi for ham, når han
kom mellem dem!

I stigende Angst talte han på sine Fingre de Dage,
der var tilbage -- sex -- fire -- to -- én -- ingen --
-- den sidste Nat sov han ikke for Skræk.